

Nhật tụng Kālāma – Kinh tạng trích điểm

Kinh Hoa hậu – 06/09/2026

Kalama tri ân cô Diệu Hỷ ghi chép.

Bài kinh sáng nay chúng ta học chỉ nhìn lướt qua mặt giấy thì mình thấy bình thường, nội dung nhắc nhở tu tập một cách nghiêm cẩn, miên mật.

Một người tin Phật, sợ sinh tử, chán ngán luân hồi thì phải tu tập nghiêm cẩn, nghiêm mật như hình ảnh bài kinh nói: Một người từ từ đội trên đầu thau dầu ông đao phủ đi phía sau, chỉ cần đổ 1 giọt dầu xuống là bị chém rụng đầu, thì dầu đi giữa hàng mỹ nữ giai nhân, mình không dám sơ thất.

Hiếu vậy nghèo quá. Đọc Chánh sử mới khiếp.

Đạo Phật là đạo giải thoát, căn cơ chúng sinh muôn trùng, biết bao chuyện để nói, chỉ cần tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống của mình mỗi kiếp luân hồi như vậy mình tích lũy bao nhiêu tập khí khác. Mỗi kiếp sống mình cứ khác hoài, khác hoài, thay đổi liên tục. Chính vì vậy đường giải thoát khi được trình bày nó rất là rộng.

Như sáng nay, tôi giảng kinh Hoa Hậu bà con thấy giật mình.

Ở đâu chữ “hoa hậu” chữ **Janapada** = Quốc gia; **kalyani** = tốt, đẹp; **janapadakalyani** = người đẹp của một quốc gia; Bây giờ do phương tiện đi lại và phương tiện truyền thông thì sự kiện gì cũng có sự kiện quốc tế, hoa hậu cũng có hoa hậu hoàn vũ, hoa hậu quốc gia. Ngày xưa người đâu sống yên đó nên tối đa là hoa hậu quốc gia thôi.

Trong Chánh sử giải thích mấy chuyện rất đặc biệt.

Đạo mình là đạo giải thoát nhưng nói tới cái đẹp, thẩm mỹ Phật giáo không phải không có. Mà sâu, rộng nhưng rất gọn. Là sao? Cái đẹp của 1 con người vừa thể chất, vừa tinh thần là cái đẹp hoàn hảo, còn không là hoa không mùi hoặc hoa có mùi hôi. Hoa hoàn hảo là đẹp & thơm. Người hoàn hảo may mắn có đẹp thể chất thì tuyệt, tối thiểu là đẹp tinh thần.

Bài kinh nhắc 1 chuyện xa lạ với nhiều người. Họ nghĩ đạo Giải thoát là đạo khô khan, nói đến Phật pháp là nói đến Bất tịnh, Tử thi, chết chóc,.. thật ra, nói đến thẩm mỹ thì dầu âm thanh, hình ảnh, bài kinh nhắc đến một chuyện rất độc đáo. Cái Đẹp trong Phật giáo là gì? **Không thể thêm & không thể bớt = Đẹp.** Đó là nói gọn. Nói rộng thì không thể thêm, không thể bớt mới gọi là đẹp hoàn hảo. Chưa hết; **Cái đẹp này phải bổ trợ, bổ sung cho cái đẹp khác.** Bản thân từng thứ không chống trái, đập đổ lẫn nhau đâu là đẹp thể chất hay đẹp tinh thần.

Mình tập trung tu hạnh nào đó mấy hạnh khác mình phui tay, phủ nhận hoặc không đủ làm nền cho hạnh khác là không được. Trí tuệ thế nào mà nuôi được lòng từ bi. Tri túc, thiếu dục, đàm bạc, khắc khổ, đơn giản nhưng vẫn đầy ắp lòng đại bi, có nghĩa là thấy rách rưới vậy đó

nhưng bạn tu cần thì mình tùy sức mình hỗ trợ. Giới luật trong sạch, ngày ngồi thiền 18 tiếng, y áo rách rưới, bình bát trầy xước, ăn uống kham khổ mà không thành người bạn tu dễ thương là chưa được. Phải là người bạn tu dễ thương.

Có ai trí tuệ bằng ngài Xá Lợi Phất? Vậy đó mà ngài là vị thầy cực kỳ dễ gần, một người bạn tu cực kỳ đáng mến, đáng kính. Chỉ đáng mến không được, chỉ đáng kính không được mà đáng mến & đáng kính. Thẩm mỹ của Phật giáo như vậy.

Đẹp = Không thể thêm & không thể bớt & Từng cái đẹp bổ sung cho nhau.

Nhớ kinh Đế Thích Sở Vấn (Trường Bộ Kinh), đức Thế Tôn đương nhiên là một vị Chánh Đẳng Giác, Phật Đà, dứt tuyệt phiền não – chuyện đó bắt buộc mình tin, hiểu vậy đó; nhưng mà khi có vị tiên ông xuống đánh đàn hát nhạc khúc cúng dường cho Ngài (đương nhiên Ngài không có gì thích). Ngay lúc thành đạo xong 3 cô con gái Ác ma thiên tử, đẹp nhất trong tam giới, đẹp nhất trong vũ trụ, Ngài còn không lay động xá gì nhạc công. Khi nghe ống tấu nhạc cúng dường, Ngài khen 2 câu rất đặc biệt; Ngài hỏi: Ông học đâu mà có lời hát vừa luân hồi vừa giải thoát như vậy? Tiếng đàn lời hát người rất đặc biệt, cái hay của tiếng đàn không làm hư lời hát và cái tiếng hát không làm hư tiếng đàn, nó không phản bội, chống trái nhau. Đọc thoáng mình nghĩ sao đấng Phật đà chú ý thanh nhạc. Không phải;

Ấn ý rất sâu: Cái đẹp hoàn hảo là từng chi tiết hỗ trợ, bổ trợ, bổ sung cho nhau, đều là hình ảnh, âm thanh hay những giá trị tâm linh; không thể thêm không thể bớt & cái đẹp này phải bổ trợ cái đẹp kia; Đó là thẩm mỹ tối cao, tuyệt đối của Phật pháp; Vừa tinh thần vừa vật chất, vừa âm thanh vừa hình ảnh trong cái gọi là hay, ngon, đẹp, tất cả những cái đó từng cái bổ trợ cho nhau mới gọi là hoàn hảo.

Chuyển khái niệm thẩm mỹ vào chuyện tu học thì hết chê.

Riêng chữ “hoa hậu” trong kinh giải thích xuất sắc.

- Thứ nhất- Không thể thêm & không thể bớt vì còn có thể thêm có nghĩa là thiếu; còn có thể bớt gọi là dư; Đủ là không thiếu, không, không thể thêm không thể bớt.
- Từng thứ trong khối tổng hợp đó hỗ trợ cho nhau.

Chỉ riêng định nghĩa “thẩm mỹ” đủ cho toàn bộ Phật pháp. Nói tới hoa hậu là nói tới cái đẹp, nói tới cái đẹp là thẩm âm, thẩm mỹ. Chỉ riêng định nghĩa chữ đẹp là toàn bộ Phật pháp.

Tu sao để không có gì thêm & không có gì bớt & Từng thứ anh có bổ trợ cho nhau là anh tu đúng. Tu kiểu gì mà cái này chống trái, mâu thuẫn, xung đột, không làm nền được cho cái kia là tu sai. Đó gọi là đẹp, chuẩn, đúng mức.

Nói tới hoa hậu là nói tới khía cạnh thẩm mỹ đó, giờ qua tới nội dung bài kinh.

Nhiều người đọc ba sách thiền, sách triết của Ken, của Nietzsche, của Henry Muller, Krishanmurti, Lão Tử, Thánh kinh, đọc lung tung hết phần nhiều câu thấy ghét: Giáo lý Tứ

để, giáo lý duyên khởi là dành cho thành phần hạ căn, thiếu trí. Mình quên là mình biết gì về giáo lý Tứ Đế? Mình mù tịt. Cho nên mới phán câu “Tứ Đế dành cho người thấp kém”. chỉ riêng định nghĩa “Tứ Đế” thôi, khoan nói chuyện hành trì, riêng khoản nhận thức, kiến thức sách vở về Tứ Đế là học bậc tót.

Tứ Đế là 4 sự thật:

- Sự thật đầu tiên – Đức Phật xác định: **Mọi hiện hữu là khổ**. Chỉ cần có mặt là khổ đầu là chúng sinh hay vô tri. Vì sao? Vì không có cái gì bền. Cái gì cũng do các duyên mà có rồi cũng do các điều kiện tác động mà mất đi. Mọi hiện hữu là Khổ; sanh già đau chết là khổ – ai cũng hiểu rồi, muốn không được, thương phải xa, ghét phải gần là khổ – ai cũng hiểu; Nhưng câu cuối cùng: ***saṅkhittena pañcupādānakkhandha*** – sự có mặt của tất cả mọi thứ tâm & vật ở đời đều là khổ. Phải xác định sự thật đó mới hiểu sự thật thứ 2.
- Sự thật thứ hai - **Thích cái gì cũng là thích trong khổ**. Vì mọi thứ là khổ nên thích cái gì cũng là thích trong khổ.
- Sự thật thứ ba - **Muốn hết khổ đừng thích, đừng đầu tư trong khổ nữa**
- Sự thật thứ tư - **Người sống bằng 3 nhận thức này là có mặt trên con đường thoát khổ**.

Đó là bốn sự thật.

Chúng có lý luận cỡ nào cũng phải thấy: Cái già, trọng bệnh, tai nạn, những điều bất toàn nghịch ý, cái chết là có thiệt. Chúng ta có giỏi, đẹp, giàu, quyền lực bằng trời thì đó là những sự thật không thể nào né được. Chết đi về đâu thì trời biết.

Sự thật đầu tiên là Khổ. Người hiểu được, tin được vậy mới đọc được bài kinh Hoa hậu này. Không lưu tâm sâu sắc cái gọi là Khổ để không hiểu bài kinh.

Tu là phải thoải mái, thanh thản, nhẹ nhàng, mắc gì tu ghê quá. Giống người đội thau dầu rót một giọt là sao? Vì mình chưa đọc Khổ đế.

Tại sao phải tu tập Niệm Xứ? Vì trong vô lượng kiếp sữa mẹ mình bú, máu lệ mình đổ nhiều hơn nước bốn biển. Trong suốt thời gian đó, có một sự thật mà mình không hiểu, đó là: Cuộc sống trốn khổ tìm vui, trốn ghét tìm thích; cho nên chuyện gì cũng làm, ác cũng làm thiện cũng làm. Có thiện ác thì có đầu thai, có siêu có đoạ, có sướng có khổ. Vấn đề của mình là : Hễ đẻ ra trong môi trường nào mình dính chặt trong môi trường đó. Trong hồ xí, hầm cầu, ống cống mình thấy đó là vũ trụ; Làm con bọ hung trong đồng phân mình thấy đó là vũ trụ. Mình làm con chim gõ kiến, con chim bói cá mình thấy đó là vũ trụ, mình làm con rắn con chồn, con lợn con trâu mình thấy đó là vũ trụ. Duyên may thiện nghiệp quá khứ đẩy mình làm người được 1, 2 lần sau đó đoạ xuống trở lại. Tại sao như vậy? Vì tâm bất thiện nhiều hơn tâm thiện cho nên cơ hội đi lên làm trời, làm người ít lắm. Chính vì vậy cho nên bao nhiêu kiếp

luân hồi mình không hề biết Sướng khổ là ảo giác; Bởi vì do mình sanh ra ở đâu mình mới có kiểu sướng, kiểu khổ tương ứng cảnh giới tái sinh đó. Chính vì không hiểu nên mình sống như cái xác: Có nhúc nhích nhưng không có ý thức.

Tứ Niệm Xứ không phải sống chậm như nhiều người nói; mà là sống tỉnh thức, biết rõ cái gì đang diễn ra để không tiếp tục thích, ghét, không tiếp tục gieo mầm sinh tử. Chỉ người sống chánh niệm liên tục mới thấy sự có mặt của tấm thân, của đời sống tâm lý sinh lý này là gánh nặng. Sống thất niệm, u mê, thiếu trí, thiếu niệm, thiếu tuệ thì mình mới có thể tin cậy hình hài này, tuổi tác này, sức khoẻ này, nhan sắc này, quyền lực này, tài sản này.

Chỉ cần ngồi yên lại, kiết già, bán già, xếp bằng, nằm trải dài mình ra, trong tư thế ổn định, theo dõi hơi thở lúc đó mình mới thấy mình đang bị giam nhốt trong nhà tù cực kỳ chật hẹp, thiếu tiện nghi. Tại sao gọi là thiếu? Cứ ngồi rồi biết. Nó ngứa ngáy, tê buốt, nhúc nhích mỗi chỗ này thì chỗ kia, liên tục; còn cái tâm thì bồn chồn, ray rứt, áy náy tâm không yên. Cái khổ nhiều hơn cái vui. Đó là tâm. Khổ, buồn, lo, giận, sợ, ghen tuông. Nó luôn nhiều hơn thanh thản nhẹ nhàng.

Cái thân này nó nặng lắm. Thậm chí bên Yoga Ấn Độ cho mình tư thế xác chết savasana (sava – xác chết; asana – tư thế). Tại sao có tư thế đó? Người ta cho mình biết một chuyện mà đó giờ mình không biết: Dầu nằm yên, chưa bao giờ thân thể thực sự nghỉ ngơi, thực sự thư giãn. Người ta đề nghị mình làm xác chết thực sự, nằm yên, buông lỏng các cơ, không gồng mình, không cố gắng. Thử một lần thì biếtỒ – thì ra, đó giờ mình lúc nào cũng gồng hết, phản xạ sinh lý tự nhiên mình như vậy. Phải có chánh niệm mới thấy mình luôn luôn trong tình trạng căng thẳng cả thân lẫn tâm, khổ luy, nặng nề lắm.

Có hiểu mấy điều này mới hiểu bài kinh. À thì ra đối với người thiết tha cầu đạo giải thoát thì phải sống chánh niệm vì chỉ có sống chánh niệm anh mới thấy rằng: Sự có mặt ở cuộc đời không thật sự cần thiết; vô nghĩa, vô ích, vô bổ, vô dụng, vô duyên; không cần thiết; sống chỉ để tự làm khổ mình bằng cách làm khổ người khác thôi.

Bên Ấn Độ có đạo Jain, gốc từ chữ “jina”, jina được thoát thai đạo nigantha thời đức Phật. Có 2 trường phái: shvetambara & digambara.

Digambara nói theo Phạm Thiên Thư – mặc áo da trời = không mặc gì hết, chỉ xài tới da mẹ sanh ra thôi; Shvetambara – mặc đồ trắng. Vì họ chủ trương, đời sống mỗi sinh vật (gồm thực vật & động vật) được xây dựng trên cái chết của thứ khác. Mình ăn mặn thì giết rồi. Mình ăn chay cũng là sang đoạt, chiếm hữu, nguồn sống của sinh vật khác. Cho nên, họ nói: Càng ít sử dụng nhu cầu vật chất càng ít tạo nghiệp, cho nên tốt nhất không mặc gì hết, bớt vay mượn mồ hôi nước mắt, xương thịt, máu lệ của chúng sinh. Nhóm 2 thì ít rớt ráo hơn, có mặc chút đỉnh, màu trắng, không nhuộm, mặc từ trên mặc xuống, bớt thời gian may, khâu, ... Chỉ lấy tấm vải lớn ráp lại che mình thôi; Họ chủ trương đời sống vạn vật luôn luôn xây dựng trên cái chết của loài khác.

Tu Tứ niệm xứ là có dịp nhìn lại đời sống toàn khổ (Quả), toàn bất thiện (Nhân). Nếu sống bằng bất thiện thì luôn luôn được xây dựng trên nền tảng máu lệ người khác trực & gián tiếp. Chuyện hít thở vào ra, ăn uống, nấu nướng trong mắt phàm là mình thấy mình xâm phạm cõi sống của rất nhiều loài; tôi đang nói ăn chay nha, ăn mặn là khỏi nói rồi: đè ra, cắt cổ, lấy máu, nhổ lông,...; Ăn chay không, quét nhà, hút bụi là làm khổ loài khác; Riêng mình chỉ riêng phiền não là khổ tâm rồi. Thích cái này ghét cái kia, hờn giận, ghen tuông, tiếc nhớ, tương tư,.. Tất cả đều là khổ; Đó là tâm. Mình luôn ray rứt chuyện mình đã làm, chưa làm, làm không được.

Thân - ngồi yên nhìn nó mới thấy nó khổ; nằm yên, đứng yên nhìn nó mới thấy khổ, không khổ này thì khổ kia. Có thấy như vậy mới ngán luân hồi. Mới thấy chuyện có mặt của ông đại gia nhân loại hay tiên ông tiên đồng ngọc nữ trên trời, hay con chó, con giun, con lợn,... không khác nhau. Sống = gồng mình.

Chẳng qua do Vô Minh, để ra môi trường nào mình dính chặt môi trường đó. Mình làm con dòi trong hố xí, trong ống cống đó, làm con trùng chỉ trong đường mương mình thấy đó là số 1. Mình làm người mình đeo kim cương đây mình thấy là số 1, ở căn nhà bạc triệu thấy là số 1, ở chòi lá Châu Phi thấy là số 1. Mình là con linh cẩu, sơn dương, sư tử, hà mã mình thấy đó là số 1; Thật ra - Trong cái nhìn rất ráo thì đau thiện hay ác miễn là còn cơ hội tái sinh là còn phải **GỒNG** mình mà sống.

Có hiểu hết mấy cái này mới thấy:Ồ thì ra, chuyện đức Phật dùng hình ảnh tu như tử tù đội xô dầu không có gì quá; vấn đề là Mình không hiểu & không chịu tin điều mình hiểu; Vì mình không thực tập hành trì nên mình không thấy ngán sợ.

Trong kinh kể chuyện vị trưởng lão ngồi thiền, đang ngồi gốc cây buổi trưa, một lát nắng chiếu, vị đó suy nghĩ: Nếu mà đổi chỗ thì từ đây tới chiều thì đổi biết bao gốc cây, cứ ngồi lát nắng lại dời chỗ khác; mới nghĩ: Nóng gì thì nóng không bằng nóng địa ngục, nóng gì thì nóng không bằng nóng luân hồi, tranh thủ lúc bị nắng mình đốt phiền não. Có vị ngồi tuyết rơi, mới nghĩ: Địa ngục có địa ngục nóng địa ngục lạnh, luân hồi có lúc mình bị nóng, có lúc mình bị lạnh; trong luân hồi sanh tử nhiều lúc mình còn bị hơn này nữa. Mình mượn cái lạnh này để đông lại phiền não. Cả 2 vị đều đắc A La Hán.

Đây là 2 câu chuyện trong kinh. Mình giờ không có kiểu đó đâu. Đó là 2 câu chuyện rất đáng suy nghĩ.

Chúng tôi chỉ có kinh nghiệm riêng thôi, không đáng gì: Những lần trưa nắng chang chang phải đi trên quãng đường nào mà tay phải xách nặng, bị cái gì đau đớn, khó chịu tôi nghĩ tới đức Phật. Mình cứ nghĩ là muốn trở thành Phật, muốn trở thành con người như ngài Xá Lợi Phất là phải chịu cái này vô số lần như vậy. Cứ niệm như vậy. Đau khổ là một cách tu. Mỗi lần bị hờn giận, sợ hãi,... cứ nhớ : Muốn thành Phật là phải trải qua bao nhiêu lần khổ như vậy. Công viên quả mận Bồ tát cũng y chang mình, cũng phải trải qua bao nhiêu nóng giận, sợ

hãi, ghen tuông, tiếc nuối, tức tối y như mình nhưng phải kiên trì đi tới, cuối cùng viên thành Phật đạo.

Dòng luân hồi là khổ nạn. Chính khổ nạn đó là điều kiện giải thoát thành Phật.

Tứ niệm xứ là trường đại học. Tại sao vậy? Không có trường nào dạy mình làm giáo hoàng, tổng thống, thủ tướng, lấy giải Nobel; Cũng học trường như người ta nhưng do căn cơ của mình, mình lấy nền tảng, kiến thức trường đó mình đi hướng riêng.

Tam Tạng kinh điển là lý thuyết, thực tập niệm xứ là thực hành. Người có chí nguyện cao dày như ngài Xá Lợi Phất, ngài Anan, Ca Diếp, Mục Kiền Liên, hoặc như đức Phật Chánh đẳng Giác...thì cũng học giáo lý, tu tập Niệm Xứ nhưng người ta nhắm đến quả vị cao. Cũng trường đại học đó thôi. Mà mình muốn cầu giải thoát nhanh nhất có thể thì cũng là học giáo lý & tu tập niệm xứ. Cái chánh - Muốn học, hành đàng hoàng chuyện đầu tiên phải nhớ: Mình đang giải quyết cái khổ.

Nếu cần, mình nói: Đạo Phật là đạo thoát khổ, cứu khổ, dạy khổ. Bởi vì đức Phật Ngài dạy: trong bao nhiêu năm hoằng pháp ta chỉ nói 2 chuyện: Xác định mọi hiện hữu là khổ, Xác định đam mê cái gì cũng là đam mê trong khổ, Dứt khổ là dứt cái thích trong khổ; Ngài dạy 2 điều: Sự khổ & con đường thoát khổ.

Khổ gồm khổ quả & khổ nhân; Do thích trong khổ mới tạo ra quả khổ. Do nhân khổ tạo quả khổ; Con đường thoát khổ là ngay trong quả khổ không tiếp tục tạo nhân khổ nữa.

Khổ gồm có khổ gián tiếp & khổ trực tiếp. Khổ trực tiếp: Đói, lạnh, bệnh hoạn,... ; Khổ gián tiếp: bản thân sự có mặt dầu đẹp, sướng, giàu sang, quyền lực, êm ấm,... vẫn là khổ gián tiếp.

Cả đời Ngài dạy 2 cái đó thôi. Xác định – Mọi hiện hữu là khổ & con đường thoát khỏi khổ đó.

Con đường đó chính là chán sợ mọi hiện hữu dầu nó ngọt, thơm, êm, mát cách mấy, nó là ảo.

Tại sao ảo? Nó không phải hằng số bất biến, không phải giá trị tuyệt đối; tùy việc anh có mặt ở đâu mà anh thích, ghét cái gì. Trên nền tảng thích, ghét đó anh có kiểu sướng khổ rất riêng. Do tiền nghiệp dẫn đến môi trường. Từ môi trường, hình hài, thân phận đó anh có cái thích riêng. Có cái thích = sướng; không chấp nhận = khổ.

Bản thân cái thích, ghét cũng do môi trường sống, tiền nghiệp quá khứ, khuynh hướng tâm lý mới ra thích, ghét không giống nhau. Vì tiêu chí thích ghét không giống nhau nên sướng khổ không giống nhau. Phải biết Thích ghét từ đâu ra chính nó là nền cho sướng khổ.

Phải xác định :Tại sao có thích & ghét? Có cái nữ thích nam không thích, giàu thích mà nghèo không thích, trắng dốt thích mà trắng giỏi không thích, trắng trí thức thích mà trắng dốt không thích, có cái châu Á thích mà châu Âu Mỹ không thích, có cái da đen thích da vàng

không thích, có cái da vàng thích mà da trắng không thích, có cái da xanh thích mà da vàng không thích. Da xanh là mấy thằng trọng bệnh, hấp hối, suy dinh dưỡng, gần đi.

Chỉ riêng trong gia đình 8 người là khuynh hướng tâm lý, hướng đời khác nhau. Một cha một mẹ từng ngủ chung giường, cùng ăn chung mâm, cái gì cũng cùng mà lớn lên yêu đương ghét sợ không giống nhau, theo những hướng đời trôi dạt không giống nhau; hôn nhân, sự nghiệp, sức khoẻ không giống nhau; kiểu già, bệnh, chết không giống nhau. Dầu dầu ấp tay gối, hồng nhan tri kỷ cỡ nào đi nữa thì mỗi đứa một hướng đời. Vì sao? Bởi vì Tiền nghiệp, Khuynh hướng tâm lý không giống nhau cho nên dầu môi trường sống giống nhau nhưng cách chế tác, xử lý không giống nhau. Chính vì cách xử lý, chế tác khác nhau nên thích ghét khác nhau, từ đó mới sướng, khổ khác nhau. Và chốt lại, hiểu mấy cái này mới hiểu rằng: Sự có mặt mình là khổ.

Muốn hiểu bài kinh Hoa hậu là phải hiểu khái niệm thẩm mỹ. Chỉ tựa kinh thôi.

Chữ đẹp trong đạo Phật = không thể thêm & không thể bớt là đẹp hoàn hảo & Từng chi tiết trong cái đẹp phải bổ trợ cho cái khác thì cái đẹp đó mới là cái đẹp hoàn hảo. Cái mắt, cái mũi, cái môi, cái cằm, cái trán,...phải hợp lý mới được, phải bổ trợ cho nhau thì cái gương mặt đó ngó mới được, ngó mới khắc tâm được. Người tu có trí, bi, nhẫn, niệm, định, xả... Cái này nuôi cái kia, cái này phải làm nền cái kia. Một luống hoa, khu vườn từng thứ trong đó bổ trợ lẫn nhau thì khu vườn đó mới điểm 10.

Có ai để ý vườn cảnh của Nhật? Khu vườn thông minh là cái này hỗ trợ cái kia, làm cái kia đẹp, tôn dáng cái kia lên.

Kỹ thuật phối đồ của người ta cũng vậy. Cái băng đô đó, bông tai đó, dây chuyền đó, mắt kính đó, túi xách, cái đầm, cái đôi dép đó phối làm sao mà nó không chống trái, không phản bội, không mâu thuẫn, không tàn phá nhau, là phối đồ thành công. Đánh mắt, kẻ mắt, kẻ mi mà phản với màu son môi là sai. Tội nó phải bổ trợ cho nhau. Một nồi canh cũng vậy, từng thứ trong nồi canh phải bổ trợ cho nhau. Từng thứ trong đĩa xà lách phải bổ trợ cho nhau. Từng cái tô, cái đĩa trong mâm ăn phải hỗ trợ cho nhau, không phản nhau. Không phải món nào cũng rắc tiêu, bỏ hành lá. Chè đậu xanh mà rắc tiêu chỉ có nước nhảy lâu thôi.

Chỉ riêng tựa kinh lớn chuyện lắm rồi. Rồi phần sau. Tại sao phải tu như người tử tù chúng tôi đã giảng xong rồi.

Ok. Chúc các vị một ngày vui./.